

Там няма да е по-добре

„Хрус-хрус-хрус“. Това е звукът от обувките ни, докато изкачваме върха. Аз, майка ми, баща ми и брат ми сме решили да покорим Козя стена. Всички мълчим, за да не изразходваме силите си. В тишината чувам мислите си и си спомням за разговора между мама и татко, който подслушах. Думи като камъчета се търкулват до мен. „Да се преместим в чужбина - казва татко -там ще е по-добре"... Но ... мисля си ... дали ... наистина там ще е по-добре?

-Боровинки! - вика брат ми.

Нахвърляме се. Та кой не обича боровинки? Накрая се поглеждаме с омазани усти и носове. И се засмиваме. А брат ми заявява, че боровинките са вкусът на България.

„Хрус-хрус-хрус“. Продължаваме. Пропадам в мислите си и чувам: „Там е по-добре“, „Това е вкусът на България"... А какъв ли е вкусът на чужбина? Дали там има боровинки?

Мислите ми се търкалят. В чужбина ще трябва ли да заменя боровинките с годжи бери?!

-Езеро! - отново кряска брат ми.

Отивам до водата и гледам отражението си. Чудя се: Езерата в чужбина по-бистри ли са? А планините по-красиви ли са? Кой ще съм аз там?

А кой съм аз сега? Усмивката на мама сутрин? Закачливата искра в погледа на татко или силната прегръдка на дядо? Корените ми са тук - в България. А нали дървото е стабилно, когато е с корените си. Ние ще заминем, но баба и дядо ще останат тук - два самотни върха...

- Стигнахме върха! - вика брат ми.

Тогава виждам България, като че е в моята длан.

Чувствам се като огледало, което приема красотата ѝ и я отразява като емоция. Тогава осъзнавам, че обичам родината си.

В този миг чувам гласа си, който вика: " Не, татко, там няма да е по-добре!"

Преслав Гавраилов